

faa heldigt, at jeg kan citere af Rigsdags-tidenden mine Udtalelser om dette Forhold, som vistnok ville stille det fuldstændig klart, at det er saa langt fra, at jeg ved Sagens Forelæggelse her og ved dens 1ste Behandling har udtalt, at det vilde være umuligt at faa en Appellinstans indført. Paa ingen Maade. Nej, jeg udtalte netop — jeg vil bede det ærede Medlem se efter i Rigsdags-tidenden Sp. 332 for i Fjor — til det ærede Medlem fra Ringløbing (S. C. Christensen), der havde rejst dette Ønske, at „det er et Ønske, som det ærede Medlem saa langt fra staar ene om, at jeg tværtimod tror, at det deles af mange paa helt anden Side, end han hører til, og jeg har faaet Opfordring fra flere Sider til, at man allerede nu skulde komme til dette“. Men saa udvikler jeg videre, af hvilke Grunde det efter min Mening vilde være uigen-nemførligt for Øjeblikket at opnaa Enighed om en saadan Appellinstans, og det var, fordi der var saa høist delte Meninger om, hvorledes en saadan Appellinstans skulde være sammensat. Det Ønske, man ogsaa gjorde gældende i det andet Ting, og man har gjort gældende fra saa mange Sider, var at faa en Appellinstans, saaledes som det var tiltænkt i det Scheelske Udkast i sin Tid, nemlig at faa en Generalkrigsret og altsaa en militær Appellinstans. Det Ønske, som det ærede Medlem fra Ringløbing fremsatte og jeg sympatiserede med, var at følge det norske Eksempel og gøre Højesteret til øverste Instans for Krigsretssager. Dels dette og dels Spørgsmaalet om, hvilken Rolle en saadan Appellinstans i Virkeligheden skulde spille, om den skulde være en virkelig Appelinstans eller kun en Kassationsret — det var det, jeg saa udviklede udførlig Sp. 33—34 i Tidenden tillige med Grundene, hvorfor jeg fraraadede at rejse det Spørgsmaal for Tiden. Det var det ene Eksempel, det ærede Medlem anførte. — Det andet var med Hensyn til den kommunale Betsatningslov. Det ærede Medlem fremdrog, hvad der passerede ved hans Indtræden i Rigsdagen i Efteraaret 1892, idet han sagde, at det hed sig da ad de private Underhandlingers Vej, at det kunde ikke lade sig gøre at faa Næringskommunen til at deltage i Betsatningen af den enkelte Skatteyder, det vilde Landstinget aldrig i Evighed gaa med til. Dermed forholder det sig nu saaledes — det ligger altsaa, før det ærede Medlem blev Rigsdagsmand — at jeg Aaret i Forvejen havde indbragt et Lovforslag, der gik noget videre i at give Næringskommunen Andel i Staten, idet jeg, saa vidt jeg erindrer, havde foreslaaet, at den skulde have de 3 pCt.

som dens Andel i Staten, men i 1892 blev der forelagt et Regeringsforslag, der ikke turde gaa saa vidt. Den daværende Indenrigsminister (Singerslev) nøjedes med at foreslaa en Betsatning af 2 pCt. i Næringskommunens Favn, og saa udtaler den daværende Indenrigsminister sig lige over for det ærede Medlem fra Ringløbing (S. C. Christensen), som førte Ordet for Næringskommunens fulde Andel i Betsatningen — og jeg vil bede det ærede Medlem se efter i Rigsdags-tidenden for 1892, Sp. 631 ff. —: „Det maatte anses for unyttigt at komme med en Sag, som kunde ventes at blive afviist, og det ærede Medlem maa vide fra tidligere Forhandlinger, at der aldrig kunde være Tale om, i alt Fald fra den nuværende Regerings Side, at acceptere eller fremsætte det Lovforslag, som det ærede Medlem svarmer for.“ Saaledes blev dette Forslag modtaget, og jeg tror, at jeg derfor har haft nogen Ret til at raade det høje Ting og Rigsdagen i det hele taget til at søge en Vej, om hvilken man kunde vente, at der kunde opnaas en Forstaaelse. Det ærede Medlem citerer nu, at der i Fjor ved Slutningen af Rigsdags-samlingen blev afgivet en Beretning, en foreløbig Beretning af Landstingsudvalget, i hvilken der synes at være et Flertal for at gaa den Vej, som det ærede Medlem fra Ringløbing tog Ordet for. Smidlertid er denne Beretning en saa foreløbig Indstilling, at det vistnok vilde være heldigt at afvente og se, hvorledes Stillingen i den Henseende i Virkeligheden bliver i det andet Ting. Det er jo en Sag, der vil komme til fortsat Forhandling, saa man nok vil kunne faa Tingets Standpunkt over for den at vide. Men for øvrigt vil det ærede Medlem se, hvorledes jeg udviklede Sagen, hvis han interesserer sig for yderligere Oplysninger i dette Forhold, ved at gennemlæse, hvad jeg derom siger Sp. 648—49 i Rigsdags-tidenden for 1892—93. Det er mig kært at faa Lejlighed til at opklare disse to Eksempler, saa meget mere som det er mig berettiget, at det ærede Medlem paa et andet Sted, paa et Mødeovre i Jylland har citeret noget lignende. — Da jeg har Ordet, vil jeg endnu føje et Par Ord til i Anledning af, hvad det ærede Medlem ytrede forleden om det militære Budget. Jeg skal ikke komme ind paa en Gennemgaaen af hans Tal, som det ærede Medlem, min Sidemand (Meergaard) allerede har givet Anvisning paa umulig kunne være rigtige, men det ærede Medlem ironiserede noget over, at jeg havde anført som et af de Goder, som den ny Hæverordning sandsynligvis vilde medføre